

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№3 (150)
БЕРЕЗЕНЬ
2017 РОКУ

ПІДГОТОВКА ДО НАЦІОНАЛЬНОГО ДНЯ МОЛИТВИ ЗА УКРАЇНУ НАБИРАЄ ОБЕРТІВ

17 лютого у стінах Української євангельської теологічної семінарії відбулася зустріч Духовної Ради Національного дня молитви за Україну.

До складу Духовної Ради увійшли єпископи та керівники декількох найбільших церковних об'єднань України. На зустрічі обговорювали програму Національного дня молитви, склад спікерів, що будуть вести молитву — кожен за обраним напрямком, ще низка організаційних питань. Але головним питанням на порядку денному була підготовка до загальної зустрічі регіональних пасторів місцевих церков Києва та області.

Дату зустрічі призначено на 24 березня 2017 року. Час та місце проведення зустрічі буде узгоджено та повідомлено церквам через представників у

робочому комітеті. Передбачається, що на зустрічі до пасторів звернуться єпископи зі складу Духовної Ради, а також планується приїзд міжнародного євангеліста з Великобританії Девіда Хасавея.

За підтримки його служіння Національний день молитви за Україну відбувається вже другий рік поспіль. Тож головна мета цієї зустрічі — надати якомога більше інформації про Національний день молитви за Україну, закликати пасторів мотивувати вірян узяти участь у молитві особисто 27 травня 2017 року в Київському палаці спорту або у церквах на місцях.

Закликаємо всіх підтримати Національний день молитви за Україну, поширювати інформацію про сам захід та особисто приєднатися до молитовного єднання.

І хай Бог благословить Україну!

chve.org.ua.

КЕНТАВР СОДОМУ

Апостол Петро згадує праведного Лота як «змученого поведінням розпусних людей», який «день у день мучив свою праведну душу, бачачи й чуючи вчинки безбожні» (2 Петр. 2:7). Справді, не позаздриш становищу, в якому опинився цей чоловік. Будучи праведником, дуже важко кожен день спостерігати гріх та розпусту, що оточують тебе.

А втім, чи не сам він вибрав Содом місцем свого проживання? Чи не добровільно опинився в цьому розпусному місті? Мені здається, що в Лота була ще одна додаткова мука, яка завдавала серцевого болю не менше, ніж содомський гріх. Він мучився, роздираючись між принадою «наводненої околиці Йорданської», яка була «як Господній садок», та служінням Богові.

Є у грецькій міфології легендарна істота: кентавр — напівлюдина-напівкінь. Ця химера поєднує в собі риси двох істот, що в принципі неприродно. Чимось Лот нагадує отого кентавра, намагаючись поєднати в собі істинну духовність з прибутковим становищем громадянина Содому. Коли ангели прийшли в це місто, Лот «сидів у брамі содомській», що свідчило про те, що він був одним із почесних людей

тієї околиці. Він досягнув досить високого становища, однак коли відмовився від участі в злих вчинках співгромадян, мало не загинув від рук тих, з ким кілька годин тому «сидів у брамі».

О, як мучив Лота отой стан кентавра, коли хочеться мати прибуток, добре жити, бути при владі — і залишитися праведним. Він вже ніби досягнув певної висоти, але добре розумів, що це ой як ненадійно, бо ж для того, щоб втриматися там, потрібно бути таким, як всі. Але з другого боку, страх Божий тримає його на віддалі від гріха. І розривається Лот, і «мучиться у праведній душі»...

Часто ми кажемо, що нам важко жити в цьому гріховному світі. А може, ця «важкість» через те, що в нас ніяк не виходить поєднати принади світу з біблійними принципами? Той, хто не має страху Божого, не буде мучитися, він швидко піде на компроміс зі світом, з власною совістю і навіть Словом Божим це підтвердить.

А от ті, у чиїх душах ще є паростки справжньої духовності, так незатишно почуваються на содомських протяхах. І врешті-решт, втрачають і перше, і друге, як це сталося з Лотом. Він спас лише свою душу, залишивши в Содомі і добро, і повагу, і найкращі роки життя. Як головня з вогню.

Христос сказав, що «блаженні ви, як ганьбити та гнати вас будуть». Велика нагорода чекає на таких людей. Але важко назвати блаженними «християнських кентаврів» і їхні муки. Ці муки не принесуть нагороди ні у вічності, ні на землі. Марні страждання заради марної мети...

Юрій Вавринюк.

МУДРІ В ДОБРОМУ, А ПРОСТІ — У ЗЛОМУ

Апостол Павло в Посланні до римлян пише: «І я тішуся за вас, але хочу, щоб були ви мудрі в доброму, а прості в злому» (Рим. 16:19). Іншими словами, будьте розумними, вмілими, досвідченими, кмітливими, думайте по-доброму і про добре, вбачайте у всьому добре, говоріть добре, творіть добро і будьте невинними, простими щодо зла: не думайте зле і про зле, не говоріть зле і про зле, не шукайте злого ні в чому і ні в кому і не творіть зло.

Прості, як немовлята, не сприйнятливі до зла. Як таке можливе? Насправді ми дуже мудрі на зло. Подумаємо чи заговоримо про людину — і розміркуємо негативно про її долю, про характер, проблеми... Заговоримо про політику чи економічну ситуацію — згадаємо промахи, недоліки, мудруємо про причини і наслідки. Ми мудрі саме в негативному. Коли приходять проблеми, то одразу страхи і тяжкі передчуття оволодівають нами, уява малює найжахливіші перспективи — у цьому наш розум дуже винахідливий.

Ми думаємо зле, негативне, говоримо це людям, проголошуємо це в духовний світ. І через це ще більше втрачаємо віру, втрачаємо мир Божий, Божу присутність. Тілесне сприйняття світу, наші тілесні помисли і слова позбавляють нас життя.

Але ж Бог говорить, що тілесні помисли — смерть, а думки духовні — мир і життя. Тілесні помисли позбавляють нас Його благословень, сповнення Духом Святим, Божої сили і віри. Тому Господь застерігає, що коли ми щось говоримо, то повинні

говорити, як Божі слова, тобто говорити правду Божу.

Якщо людина весь день ходить в негативних думках, у невірстві, а ввечері шукає відповідну для своєї ситуації обітницю зі Слова Божого і молиться, то чи буде така молитва молитвою віри?

Нам потрібно вчитися правильно думати. «Наостанку, браття, що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки праведне, що тільки чисте, що тільки любе, що тільки гідне хвали, коли яка чеснота, коли яка похвала, — думайте про це!» (Фил. 4:8).

Але як навчитися так думати, коли навколо стільки зла, несправедливості, страждань, неправди? Як не говорити про це? Апостол Павло навчає: будьте прості, невинні на зло і на зле. Необхідно про це зло навчитися говорити так, як говорить Слово Боже.

Наприклад, влада неправильно діє — треба за неї молитися, щоб спокійно жити без бунтів, війн і революцій. Начальник несправедливий — молися за нього, знайди можливість засвідчити йому про Ісуса.

Народ злий, погано живе — треба молитися про милість Божу, щоб Господь дав покаєння.

Появилися проблеми — не нарікай, а намагайся думати так, як написано у Слові: Бог потурбується про нас, у Нього є вихід з нашої ситуації.

Наші негативні думки і слова не вирішують наших проблем, а приносять нові. Якщо ми хочемо мати духовні помисли і Божі благословення, то битва проти тілесних думок в нашому розумі повинна стати найголовнішою битвою: «Бо ходячи в тілі, не за тілом воюємо ми, — зброя бо нашого воювання не тілесна, але міцна Богом на зруйнування твердинь, — ми руйнуємо задуми, і всяке винесення, що підіймається проти пізнання Бога, і пологимо всяке знання на послух Христові» (2 Кор. 10:3-5).

Олександр Попчук: «БОЖИЙ ПЛАН СПАСІННЯ — ЦЕ НАЙБІЛЬША РЕФОРМАЦІЯ»

21 лютого у приміщенні Київського біблійного інституту відбулася зустріч служителів відділу благовісту ЦХВЕУ. Благовістники з різних регіонів України звітували про роботу за рік та аналізували здобутки.

Як повідомив завідувач відділу Олександр Попчук, багато уваги благовістники приділили проектам у рамках відзначення в Україні 500-річчя Реформації.

«Божий план спасіння — це найбільша реформація для людини, її сім'ї і суспільства. Ми пам'ятаємо про це, коли говоримо про заходи R500», — наголосив Олександр Іванович.

За його словами серед основних посилів, які

учасники зустрічі визначили на рік наступний, — теза про те, що головний засіб досягнення людини залишається незмінним — це Євангеліє Ісуса Христа.

Ще одна теза, яку благовістники визначили своїм орієнтиром у 2017-му: «Церква — це лікарня, лікар — Христос, а ліки для душі — Євангеліє».

Робота благовістників в Україні приносить щедри плоди: якщо у 1991 році, коли Україна стала незалежною, у нашому братстві було близько чотирьох з половиною сотень церков, то сьогодні їх кількість уже перевищила 1600. Перед служителями церков ХВЕ відкрилися двері не тільки лікарень і виправних колоній, але й шкіл та вишів.

І саме на молоді сфокусували свою увагу євангелісти. А отже, попереду ще багато роботи.

chve.org.ua.

АБРАХАМ КАЙПЕР — ХРИСТІЯНИН В ЕПОХУ ЗМІН

Абрахам Кайпер жив у часи, коли Європа стрімко змінювалася. Індустріалізація та урбанізація ламали традиційний життєвий устрій. З плином часу сформувалися два домінуючі світобачення: ліберальний гуманізм, який підкреслював всюдозволяючий індивідуалізм, і етатизований комунізм. Життя Абрахама Кайпера було присвячене пошуку біблійної альтернативи цим світоглядам

Абрахам Кайпер народився 29 жовтня 1837 р. в Мааслуїсі, що біля Роттердама. Закінчив богословський факультет Лейденського університету, в якому більшість викладачів були ліберальними християнами, і став пастором реформатської церкви Голландії.

Кайпера запросили в парафію в околицях Утрехта. Там він зробив несподіване відкриття: простих людей його парафії не вразила його вченість. На їх думку, новоспечений пастор просто давав теоретичні «осучаснені» знання. Дочка простого робітника П'єте Балтуса допомогла пастору відкрити духовну сутність Письма і пережити особисті взаємини з Богом.

Переживши навернення, Кайпер почав досліджувати вчення Кальвіна в пошуках практичних доктрин, що застосовуються до питань повсякденного життя. Він почав розуміти, наскільки сильно різні небіблійні ідеї впливали на його мислення і людей в церкві. У поширенні впливу лібералізму і світського гуманізму він бачив дух віку цього, протистояти якому потрібно було і у світі, і в церкві.

Коли у віці 30 років Кайпер переїхав в Утрехт, він вступив у боротьбу за реформування Церкви і викриття ліберальної «брехні всередині Церкви». Там відбувся його дебют в журналістиці в ролі помічника редактора тижневика «Вісник».

У 1870 р. він переїхав до Амстердама, де два роки по тому став головним редактором щоденної газети «Стандарт». До кінця XIX століття «Стандарт» була найпрестижнішою голландською щоденною газетою. Кайпер залишався головним редактором цього видання більше 40 років.

У 1874 р. Абрахам Кайпер був обраний до голландського парламенту, але погане здоров'я змусило його взяти відпустку і поїхати до Швейцарії. У цей час він багато думав про те, як панування Христа поширюється на такі сфери, як політика, освіта і суспільство в цілому.

Кайпер виділив п'ять сфер управління, кожна з яких підпорядковується безпосередньо Богу і взаємодіє з іншою в рамках Богом даних обмежень її влади:

1. Самоврядування, коли кожна людина відповідала перед Богом за себе.
2. Управління на рівні сім'ї, встановлене і

підзвітне Богу. Батьки несуть відповідальність за виховання і освіту дітей.

3. Церковне управління — сфера, що стосується визначення церковних заходів, структури лідерства та церковної дисципліни. Церква не поставлена як посередник між Богом і окремими людьми або Богом і сім'ями. Якщо церковні лідери намагаються грати таку роль, вони переступають кордони Божої влади і переходять на бік тиранії.

4. Цивільне управління — володіє божественним мандатом носити меч для обмеження наслідків гріхопадіння людини. Коли держава втручається в церковні справи або навпаки, поширюється тиранія.

5. Громадське правління або сфера добровільних асоціацій, що включає в себе громадські організації і бізнес, які процвітають при здоровому демократичному правлінні і перебувають під жорстким контролем при тоталітарних режимах.

Повернувшись до Голландії в 1876 р., Кайпер почав вести роботу на декількох фронтах: у сферах засобів масової інформації, школи, церкви і сім'ї. Він відновив свою роботу в щоденних і щотижневих виданнях, використовуючи ці канали, для того, щоб настановляти читачів газет в тому, як застосовувати християнські цінності в житті суспільства.

Далі він проявив свої політичні здібності, реорганізувавши антиреволюційну партію (АРП). Цю партію заснував 1830 р. Гійом Гроен ван Прінстерер. Гроен ван Прінстерер тоді говорив про необхідність християнської освіти, в якому всі предмети вивчалися б у світлі Божого одкровення і всі діти навчалися б поклонятися Богу розумом. Тепер Кайпер почав створювати широкий рух середнього класу на прогресивній соціальній платформі, заснованій на традиційній християнській доктрині.

Залишаючись вірним баченню Гроена, Кайпер відновив боротьбу за вільні школи, тобто за право батьків відправляти дітей в школи, в яких пропонується освіта, заснована на християнському світогляді. Початкова освіта була тільки однією з частин бачення Кайпера.

Вже в 1870 р. він писав про необхідність вільних університетів, заснованих приватними особами. Десятиліття потому доктор Кайпер

відкрив Вільний університет в Амстердамі. Його привітальна промова була публічним проголошенням позиції панування Христа в різних сферах життя.

За дев'ять років до того Кайпер написав в газеті «Вісник»: «Ми трудимося для далеких цілей... Питання не в тому, який вплив ми чинимо зараз, але який вплив ми зробимо через півстоліття. Не те, як мало ми маємо зараз, але скільки молоді встане з нашими принципами».

У квітні 1894 р. Абрахам Кайпер повернувся в парламент після 20-річної відсутності, щоб почати семирічний період політичної діяльності, яка однаково вражала як його друзів, так і ворогів. На додаток до того, що він очолював антиреволюційну партію, він був редактором щоденної газети «Стандарт» і тижневика «Вісник», а також викладав у Вільному університеті на двох факультетах: теології та голландської літератури.

У 1898 р. він здійснив поїздку в Америку, де прочитав свої знамениті лекції про цілісний християнський світогляд в Принстонському університеті.

Після виборів 1901 р. королева Нідерландів попросила доктора Кайпера сформувати кабінет і стати прем'єр-міністром. У вітальній промові новий прем'єр висловив бажання будувати націю на основі християнських принципів життя. Абрахам Кайпер керував країною до 1905 р. Про нього говорили, що він мав «десять голів і сто рук».

У 1897 р., на 25-ту річницю свого перебування на посту головного редактора газети «Стандарт», Кайпер сказав: «Одне бажання завжди було рушійною силою мого життя, один високий мотив запалював мою душу і розум: незважаючи на всі протистояння світу, святий Божий провід буде встановлено знову в родині, школі і державі, для блага народу; щоб у свідомість нації увійшло розуміння проводу Господа, про який свідчать Біблія і творіння, щоб народ знову почав шанувати Бога».

Абрахам Кайпер прожив плідне життя, вставши в проломі, щоб захистити свій народ від безбожництва і відновити біблійну спадщину в своїй країні.

«Християни для України».

НЕПРАВДОМОВЦІ НЕ СПАСУТЬСЯ

На жаль, неправда — це гріх, поширений на всій землі. Політика, економіка та й усі сфери життя людства (у тому числі і сімейні відносини) просякнуті цим гріхом... Він став звичним у нашому повсякденному житті... Щоб оправдати це, навіть прислів'я придумали: «Не обманеш — не проживеш».

Багато хто з нас в очі начальнику заповідаливо всміхається, говорить компліменти, а поза очі осуджує чи поширює чутки... Подружні пари можуть обманювати одне одного, діти — батьків... Що таке неправда? У тлумачному словнику читаємо: «Неправда — це навмисне викривлення істини». І хоча в житті ніхто з нас не хоче бути обманути, та все ж люди щоденно обманюють одне одного. Печально, бо якщо неправда спричиняє біль обманутому, то неправдомовця брехня просто вбиває!

Чому люди обманюють?

Можливо, щоб виглядати кращими, ніж вони є... Або ж щоб уникнути покарання за той чи інший вчинок чи щось одержати, стати багатшими...

Але неможливо досягнути щастя і добробуту за допомогою гріха. Навіть якщо неправда улежувє слух і нібито обіцяє якусь вигоду...

Біблія говорить, що цим гріхом грішили навіть такі великі люди, як Авраам. Одного разу цей муж допустив неправду. У результаті його син Ісаак вчинив те саме, а Яків не тільки опустився до того, щоб обманути батька, а й сам багато років провів у траурі (оплакував Йосипа), будучи жорстоко обманутий своїми дітьми...

Неправда — це творчість диявола, це втілення зла. Святе Письмо відкриває: «Як говорить неправду, то говорить з свого, — бо він (диявол) неправдомовець і батько неправди» (Ів. 8:44). Його мета одна: за допомогою неправди «вкрасти, вбити і погубити».

Що б не діялося в цьому світі, як би він не розбещувався, Біблія говорить, що ми, віруючі люди, маємо бути «світлом» і «сіллю» на цій землі (у своїй сім'ї, у своєму оточенні, у своєму селі чи місті).

Адже Бог, Котрому ми служимо, — Святий Бог! Він — абсолютна правда! Ісус Христос сказав про Себе: «Я — дорога, і правда, і життя» (Ів. 14:6).

Бог, що створив небо й землю, дав десять заповідей для людей, одна з яких проголошує: «Не свідкуй неправдиво...» (2 М. 20:16). У багатьох місцях Біблія повторює цю Божу вимогу: «... не буде тебе неправдиво заперечувати...» (3 М. 19:11). Про це також йдеться в Еф. 4:25; Кол. 3:9.

Богові огидна неправда (Пр. 6:16-17). Бог ненавидить неправду, тому одного разу Він вигубить неправдомовців (Пс. 5:7), «їхня частка — в озері, що горить огнем та сіркою» (Об. 21:8).

Неправда — це тяжкий гріх! Тому так важливо усвідомити цю важливу істину і прийняти рішення звільнитися від сатанинських пут неправди. Господь взяв на Себе всі наші гріхи, у тому числі й неправду, щоб ми, звільнившись від гріха, жили для правди. Тому, «неправду відкинувши, говоріть кожен правду до свого ближнього...» (Еф. 4:25).

А що робити тим, хто звик обманювати, хто залежний від неправди? Насамперед, покаятися в цьому гріху, відмовитися від обману і прийняти рішення говорити тільки правду. Визнати Ісуса Христа Господом і Спасителем свого життя і старатися жити відповідно до Його Слова.

«... І пізнаєте правду, — а правда вас вільними зробить!» (Ів. 8:32).

Бог витягнув нас з болота гріха, звільнив від гріхів і всякої неправди для того, щоб ми були новим творінням, що прославляє Його святе Ім'я.

«Нехай від неправди відступиться всякий, хто Господнє Ім'я називає!» (2 Тим. 2:19).

Отож будемо жити так, щоб серед цього грішного світу відображати світло Христа.

Григорій Тропечь.

ТРИВАЄ ПЕРШИЙ СПІЛЬНИЙ ПРОЕКТ ЄТС І МІСІОНЕРСЬКОЇ ШКОЛИ «КОВЧЕГ СПАСІННЯ» ЗА ПРОГРАМОЮ НАСАДЖЕННЯ НОВИХ ЦЕРКОВ

«Дізнавшись про набір до місіонерської школи, відчувала, як у серці щось «тьохнуло». Місіонерство — це моя мрія...» — такого роду свідчення під час спілкування зі студентами школи можна було почути не з одних вуст.

Угрупі — а це близько 20 хлопців та дівчат — переважно молодь із віруючих сімей із західних регіонів України. У цих студентів не помітно «столичного лоску», який швидко перебирають на себе у світських вишах навіть ті, хто приїхав з глибинки. На обличчях — якась особлива простота і щирість; це, мабуть, специфіка місіонерської праці. До речі, частина присутніх уже встигла попрацювати на місіонерських точках і приїхала до Києва, так би мовити, для підвищення кваліфікації.

«Цей набір навчається за «Програмою насадження нових церков», яку розробили освітяни Євангельської теологічної семінарії та місіонерської школи «Ковчег спасіння» спеціально під реалізацію проекту ЦХВСУ «400 церков за п'ять років», — розповідає віце-президент ЄТС, кандидат філософських наук

Ігор Семенюк. — Для того, щоб відкривати церкви, нам потрібні добре підготовлені керівники — пастори, місіонери, проповідники, євангелісти. Тому ми даємо студентам не просто теоретичні засади, а насамперед практичні поради».

За словами Ігоря Валентиновича, згідно зі статистикою в Україні досить велика

кількість церков, у тому числі євангельських, однак потреба у нових церквах теж велика. Особливо у Східній та Центральній Україні високий відсоток людей, які мають потребу почути живе свідчення про Ісуса Христа.

«Одна з цілей програми — насадження церков при університетах, робота зі студентами, проповідь в університетських містечках, — продовжує Ігор Семенюк. — Сьогодні для цього є добрий час, адже вищі відкривають двері для проповіді. Але ж, знову-таки, щоб прийти туди, місіонери мають бути добре підготовлені».

Навчання, яке розпочалося 12 лютого 2017 року, триватиме майже рік. Мета програми — озброїти місіонерів практичними знаннями: як проповідувати Євангеліє молоді, дітям, молодим сім'ям — тобто різним віковим категоріям, як будувати стосунки у суспільстві та родині тощо.

У день, коли ми відвідали цей богословський навчальний заклад, студенти слухали дисципліну «Християнська

етика», яку викладав доктор служіння Анатолій Кліновський. Місіонери з цікавістю сприймали матеріал, потім активно ставили запитання.

Для ЄТС (заклад заснували Асамблея Бога США та Церква ХВС України) — це перший спільний проект зі школою «Ковчег спасіння» (працює на базі церкви «Ковчег», м. Київ). На думку викладачів така співпраця вже дає добрі плоди на славу Божого Імені.

«Нещодавно я прочитав в одному з журналів, що за останні десять років до Бога прийшло більше людей, ніж за попередні сто років, — говорить президент ЄТС Василь Войтович. — Ми живемо в останній час, і новини у світі доводять цей факт. Тому нам треба поспішати... Дисципліни за «Програмою насадження нових церков» викладають найкращі, висококваліфіковані викладачі і вчителі Слова Божого, які з радістю передають свій досвід майбутнім служителю і лідерам».

chve.org.ua.

Віктор Котовський

Є заповіді в Писанні, які у старанних християн завжди перед очима, але є й такі, що їм приділяється не так вже й багато уваги, незважаючи на їхню величезну значимість. Ось одна з них: «Отож будьте досконалі, як і Отець ваш Небесний досконалий» (Мт. 5:48). Абсолютно очевидно, що ці слова Ісуса не є простим побажанням, виконувати яке не конче. Ця заповідь не допускає ніякого іншого розуміння чи тлумачення, окрім одного, сказаного чітко й незаперечно: будьте досконалі!

Чимало християн після покаяння, провівши кілька років у церкві, постають перед важким питанням: що робити далі? Як правило, вони можуть отримати два варіанти відповіді: «Бо воля Божа – освячення ваше» (1 Сол. 4:3); «Бо ми стали учасниками Христа, якщо тільки твердо збережемо розпочате життя наше до кінця» (Євр. 3:14).

Усе це по Слову, але, намагаючись виконувати перший пункт, віруючий відразу ж наштовхується на високий мур. Щоб почати цілеспрямований рух, треба встановити, де ти перебуваєш на цей момент, визначити рівень своєї святості на початковому етапі.

Навряд чи вам це вдасться, ніхто не підкаже, наскільки ви святі. Аби не збитися з дороги, треба мати також якісь віхи на шляху. Якщо ви почнете їх шукати у межах ідеї освячення, то знайдете тільки ось це: «... праведний нехай ще творить правду, і святий нехай ще освячується» (Об. 22:11).

Якось знайомі молоді брати довго міркували над цим питанням, доки наймудріший із них не сказав: «Що там голову ламати, друзі, ми всі святі у Христі, далі справа Його, нам же лишається просте й зрозуміле: не грішити й чинити добрі справи».

Подібну картину маємо і з другим пунктом. Почали ми християнське життя з покаяння та звільнення від рабства гріха. Щоб надійно зберегти своє перше духовне завоювання, очевидно, достатньо твердо стояти супроти каверз диявола й міцно триматися на вже досягнутих духовних висотах.

Тисячі віруючих сьогодні саме на це й орієнтуються. Їхнє християнське буття цілком укладається в щоденні відвідування церкви, читання Біблії, молитви за «нужди» і плинне рівно від неділі до неділі без злетів і без великих падінь, виглядаючи тихим і безтурботним, хоча й позбавленим яскравих духовних кольорів.

Роки минають, церковний стаж росте, можна сподіватися, що й освячення не стоїть на місці, з гріхами ж як-так управляємось, а якщо, бува, й згрішили, то покаємося, – Господь милостивий.

На березі Йордану

Будь-який шлях має свій початок. Навіть такі фундаментальні поняття в християнстві, як любов, віра, мир, хоч ми й отримуємо їх у Христі Ісусі, не «завантажуються» в серце людини в остаточному вигляді так, як ними можна користуватися відразу ж на повну силу. За висловом Ісуса, віра на початку за розміром менша від гірничого зерна, однак може досягти такої сили, що здатна навіть гори пересувати. Не всі люди спроможні однаково любити, але спраглий розвивається, наполегливо просуваючись від любові родинної до любові, що приймає й ворогів. І мир так само: від тимчасового заспокоєння нервів до непохитного спокою, що вищий за будь-яке людське розуміння.

Ізраїль як народ народився в Єгипті. 40 років пустельного блукання пішли на його формування, очищення, звільнення від звичок рабства, створення досконалої адміністративної структури і, що

БУТИ ДОСКОНАЛИМ

найважливіше, – налагодження затвердженого Всевишнім богослужіння. І ось настав доленосний момент: вони стали на березі Йордану.

Йордан часто згадується в Біблії в різних духовних образах. Йордан як кордон між минулим і зовсім новим майбутнім символізує початок нової духовної якості. Ізраїль ступив на землю обітовану вже іншим народом, схожим на воїна-юнака, загартованого, вишколеного фізично й духовно, готового до виконання нового історичного завдання (Іс. Нав. 3:17).

У свій останній день перебування на землі Ілля чомусь наполегливо поривався до Йордану, і Господь забрав Свого раба лише тоді, коли той перейшов на другий берег ріки. На березі Йордану Єлісей став великим пророком, а Ілля, як колись Енох, отримав найвище серед людей духовне звання.

Ісус переходив Йордан двічі. Уперше – коли Дух повів Його в пустелю, вдруге, коли, подолавши усі випробування, полишив ці безлюдні місця. «А Ісус повернувся в силі Духа в Галілею» (Лк. 4:14). Це були дві надзвичайно важливі знакові події у Його житті. Почалося Його славне служіння на землі.

В християнському житті теж є свій духовний Йордан. Якось багатий юнак підійшов до Ісуса за порадою, – очевидно, його підштовхнуло певне невдоволення своїми духовними досягненнями. «Учителю благий, що зробити мені доброго, щоб мати життя вічне?». Він же відповів йому... дотримуйся заповідей...»

Юнак знав заповіді, сумлінно виконував їх усе своє життя, але щось тривожило його: «Чого ще бракує мені?». Ісус відповів: «Коли хочеш бути досконалим, піди, продай добро твоє і роздай убогим; і матимеш скарб на небесах; і прихось та йди слідом за Мною» (Мт. 19:16-22). Іншими словами: не зупиняйся на досягнутому, для тебе є новий, дивний і прекрасний, хоч і вельми нелегкий шлях.

Іншим разом Ісус сказав Своїм учням: «Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною» (Мт. 16:24).

Об'єднавши ці два висловлювання, отримаємо коротку й точну програму для тих, хто прагне досконалості у Христі: звільнися від тягаря надмірної власності; забудь про своє «я»; візьми хреста; рушай за Ісусом.

«Коли хоче хто», – каже Ісус. Але вважати, що все починається з бажання людини, правильно лише частково. Ідея кинути все своє надбання і рушити на Голгофу, де тебе розпнуть, хай навіть не в фізичному сенсі, не може виникнути сама по собі, це суперечить естеству людини, всім її інстинктам. Таке бажання може з'явитися тільки під впливом Духа Святого.

Павло пише: «Бог викликає у вас і хотіння і дії за уподобанням» (Фил. 2:13). Додамо для ясності: за Своїм уподобанням. У випадку з багатим юнаком очевидно, що Господь, знаючи серце цього чоловіка, послав йому бажання звернутися до Ісуса й спонукав до дії.

Серед мільйонів християн Бог бачить тих, хто здатний на повне самозречення в ім'я Христа, і посилає в їхні серця бажання переступити межу звичного християнства і почати важкий і тривалий підйом

до вершин досконалості. Як правило, це люди відроджені, очищені від гріха, випробувані, стійкі у вірі, наділені від Бога духовною силою для успішного подолання майбутніх великих випробувань. Це люди, які свідомо і з повною відповідальністю поведдали свої тіла «на жертву живу, святу, приємну Богові» (Рим. 12:1).

Наше дослідження буде складатися з двох частин. У першій частині постараємося дати чіткі й зрозумілі критерії для того, аби кожен, хто рушить до вершин досконалості, міг визначити, на якій висоті духовного Синаю він наразі перебуває.

У другій частині читач знайде досить просту для практичного виконання методику, як підійматися до вершини, зростаючи, за висловом Павла, «в мужа досконалого, в міру зросту повноти Христової» (Еф. 4:13).

Духовний вік християнина

Що мав на увазі Іван, звертаючись до нас із такими словами: «Пишу вам, діти, бо гріхи вам прощені раді імені Його, Пишу вам, батьки, бо ви пізнали Сущого від початку... Я написав вам, діти (отроки – синод.), бо ви пізнали Отця. Я написав вам, батьки, бо ви пізнали Безначального. Я написав вам, юнаки, бо ви сильні, і Слово Боже перебуває у вас, і ви перемогли лукавого» (1Ів. 2:12-14).

Думаю, сьогодні всім зрозуміло, що йдеться тут не про фізичне. Увесь період духовного життя християнина Іван ділить на чотири частини.

Відтак вік дітей, вік отроків, вік юнаків і вік батьків.

Духовні немовлята

Вік дітей, згідно з апостолом, лежить наче між двома віхами: початок – прощення гріхів, і кінець – пізнання Небесного Отця. Павло, у свою чергу, виділяє в цьому віці період немовлят. «І я, брати, не міг говорити з вами як з духовними, але... як з немовлятами у Христі (1 Кор. 3:1). Як це пов'язано з тим, про що пише Іван?

Після покаяння новонавернений християнин продовжує певний час перебувати в тому світі, від якого відвернувся. Живе світськими звичками, використовує свій старий досвід, дотримується колишніх пристрасей і симпатій, що продовжує будувати своє життя і побут так, як раніше. Він має тільки наміри все змінити на духовній основі, але ще не змінив майже нічого. Навіть якщо Господь в одну мить при покаянні звільнив від алкогольної залежності і наркотиків, відгородив від занять, пов'язаних із гріхами, вам все одно якийсь час доведеться витримувати атаки нечистих духів, яким ви корилися до покаяння.

Поведінка «новонароджених» нагадує поведінку Ізраїлю після його виходу з єгипетського рабства, коли він опинився в пустелі. Часто вони нарікають на Бога: чому ми не маємо того, чому Бог не дає нам іншого? (Вих. 17:3). Вони відчувають спрагу, але вода Божа для них гірка. Вони жадають їжі, але те, що Бог їм дає, не завжди приймають, тому що воно здається їм несмачним, одноманітним і швидко набридає. «Чи може людина роками їсти лише саму

манну?» – з гіркотою запитують вони себе та Бога.

«Немовлята» ще не пізнали смаку Божих страв, вони бояться повністю довіритися Богові і часто в критичних ситуаціях не можуть втриматися від того, щоб підстрахуватися на всякий випадок – зробити якісь запаси, придбати ліки, заручитися підтримкою знайомих. Зовнішні умови, які різко змінилися (втрата старих друзів, інші стосунки на роботі, незвичне нове оточення в церкві і т. д.), умови «пустелі» пригнічують їх і навіть лякають.

Особливо ж лякає те, що вони позбавлені можливості впливати на своє майбутнє. «Тому кажу вам: не журіться про життя ваше, що вам їсти чи що пити, ні про тіло ваше, у що одягатися. Чи ж життя не більше від їжі, і тіло – від одягу? Погляньте на птаство небесне, воно не сіє, і не жне, і не збирає в клуні, а Отець ваш Небесний годує їх» (Мт. 6:25-26).

Як важко починати жити за цим принципом на практиці! Віра «немовлят» переважно розумова, на рівні згоди з тим, що Бог все-таки існує. Мине багато часу, перш ніж вони стануть тими, хто увірував. Вони ще любачать чимало чудес у своєму житті, пізнають Його турботу, любов і ласку, зрозуміють, як Він діє в сучасному світі, і тоді в їхніх серцях почне вириватися один їх найпрекрасніших плодів духа – плід віри.

Яскравим прикладом духовних немовлят були коринтяни. Що ми спостерігаємо в їхній церкві? Покладання на власний розум, заздрість, сварки, чвари у сім'ях, гордість, філософські мудрування, відсутність євангельського порядку у церкві тощо. Взагалі ж, усі ці явища можна охарактеризувати як наявність старої, світської закваски в людях. «Отож, очистіть стару закваску, щоб стати вам новим тістом» (1 Кор. 5:7-8).

Основна їжа «новонароджених» – «молоко». «Як новонароджені немовлята, прагніть щирого словесного молока, щоб ви зростали від нього на спасіння» (1 Петр. 2:2). Вони ще не можуть збагнути глибин Слова Божого – це тверда їжа. Вони освоюють початки істини Христової, її основи. Слово Боже ще не пустило глибоких коренів в їхні серця, і тому вони легко піддаються впливу всіляких модерністських релігійних вчень, охоче йдуть за різними популярними лідерами, бігають по церквах, шукаючи, де талановитіші проповідники, де більш прийнятні порядки, кращі традиції і стосунки між віруючими. Вони шукають, де вища духовність, бо самі ще не є носіями духовності.

Віруючі, які вживають духовне молоко і ще не мають мудрості від Бога, обов'язково розходяться в тлумаченні багатьох місць Писання. Цим з успіхом користується лукавий, позбавляючи внутрішнє життя церкви таких необхідних їй миру та злагоди.

Серйозних розбіжностей в розумінні Слова Божого і волі Його не може бути у тих, хто ведений Духом Святим, хто має мудрість від Бога розуміти глибини Божі. «Дух істини... наставить вас на всю істину» (Ів. 16:13).

Євангеліє не раз вказує, що є тільки один спосіб позбутися цих «дитячих хвороб» – духовне зростання, безперервне сходження від молодшого віку до старшого. «І він призначив одних апостолами, інших пророками, інших євангелістами, інших пастирями і вчителями, для вдосконалення святих на діло служіння, для збудування тіла Христового, аж доки ми всі не прийдемо до єдності віри й пізнання Сина Божого, в мужа досконалого, в міру зросту повноти Христової; щоб ми більше не були дітьми» (Еф. 4:11-14). Тут апостол показує напрямок нашого духовного руху – від «немовляти» до зросту повноти Христової.

(Далі буде).

Духовні пустини в житті завжди супроводжувалися послабленим молитовним життям. Ми постійно говоримо про важливість молитви, однак часто не знаємо (чи забуваємо), як молитися.

Навіть учням Самого Ісуса знадобилося запитувати в Нього, як їм молитися (Лк. 11:1). Вони побачили щось таке у Його відвертій і щирій молитві до Небесного Отця, чого в них не було. Господи, навчи нас молитися!

Пропонуємо вашій увазі сім конкретних дій, які допомогли вже багатьом у їхній боротьбі зі слабким молитовним життям.

Підготовка до молитви

Визначте час для молитви. Чим більше ми молимося, тим більше хочемо молитися. Щоб це спрацювало, потрібно вписати молитву в режим свого дня:

ставте будильник, зробіть помітки або запис у щоденнику.

Молитва – це заняття, яке вимагає дисципліни і наполегливості.

Навчіться усамітнюватися

Віддаліться від всього, що відволікає: телефону, комп'ютера, ТБ, постійних джерел шуму сучасного світу. Знайдіть спосіб бути «наодинці з Господом».

Це не так вже й просто, якщо ви працюєте. Однак зробіть молитву своїм пріоритетом. Місцем для усамітнення може бути ваше авто під час обідньої перерви, тихий куточок в офісі або просто тиша в серці, якщо це все, що ви можете собі дозволити, – знайдіть усамітнення і моліться (Лк. 4:42, 5:16, 22:41).

Робіть все, щоб сфокусуватися на розмові з Господом. Коли ваше тіло зосереджене, душі простіше перебувати в молитві. Якщо можливо – моліться голосно. Голосна молитва стримує розум від відволікання.

К.С. Льюїс зазначив: «Тіло повинно

ЯК НАЛАГОДИТИ МОЛИТОВНЕ ЖИТТЯ

молитися, так само як й душа. І душі і тілу краще від цього».

Моліться Писанням

Яка це радість для Отця – знати, що Його діти чують Його Слово, дорожать ним, вірять, що ці слова правдиві, і звертаються ними до Нього. Іноді все, що ми можемо робити, – це відчайдушно чіплятися за Його слова.

«Покажи мені славу Свою!» (2 М. 33:18).

«Відверни мої очі, щоб марноти не бачили» (Пс. 119:37).

«Учини мені знака на добре» (Пс. 86:17).

«... і не дай панувати надо мною ніякому прогріхові» (Пс. 119:133).

«Ти Бог мій – добро мое тільки в Тобі!» (Пс. 16:2).

Моліться гаряче

Молитва повинна бути активною. Боріться в молитві, бийтеся нею

і дозвольте Святому Духові рухатися.

Відповіді на молитви – це благословення, але й молитва сама собою є благословенням. Іноді вона як стогін, що лунає з пересохлих в пустині губ. Молитва – це не лише плід духовного життя, а й засіб його досягнення.

Моліться конкретно

Ми повинні навчитися молитись конкретно і сміливо – завдяки статусу, який маємо в Христі, і водночас повністю покоряючись Божій волі. Відвага і терпіння у вірі разом зі смиренною покорою – це могутня сила.

Моліться разом з іншими людьми і за інших людей

Молитва покликана зв'язувати воедино дітей Божих. У нас один Отець, ми – сім'я і повинні в молитві нести тягарі один одного.

Це просто чудово – приходити перед обличчя Батька в одному акорді, із закликами, сповненими любові і турботи один про одного. Молитва єднає церкву.

Молитви – як стріли

Молитва – це не рецепт чогось, що «спрацює» єдино правильним чином. Але вона не повинна бути недбалою. Недбалі молитви – як стріли, які недбало падають біля наших ніг.

Натомість коли вістріл проводиться із зусиллям, бажанням і пристрасстю, наші молитви швидше долітають до неба, до престолу Самого Бога (Об. 8:4).

Віруючі люди – як вправні лучники, а їх молитви – як стріли, які досягають цілі і змінюють життя, приносять зцілення, впливають на народи, змінюють історію, об'єднують Церкву і являють славу Божу.

ЯК СТАТИ РЕВНИМ СЛУЖИТЕЛЕМ БОЖИМ

«У РЕВНОСТІ НЕ ЛІНУЙТЕСЯ, ДУХОМ ПАЛАЙТЕ, СЛУЖІТЬ ГОСПОДЕВІ» (Рим. 12:11).

Чи не найболючіша проблема сьогоднішнього дня – пасивність людей у церквах. У церковних богослужіннях та інших проєктах готові брати участь не більше 20% членства, а решта 80% значно комфортніше почуваються в ролі спостерігачів, слухачів, а іноді навіть критиків...

Це прояв «синдрому Лаодикійської церкви» – охолодження першої любові до Господа. Така ситуація може призвести до сумних наслідків, тому її неможливо залишати без належної уваги.

Сучасним християнам необхідно запалитися вогнем ревності до діла Божого і з гідністю виконувати своє призначення на землі та Велике Доручення Ісуса Христа.

Слово «ревність» в українській мові має синоніми – «наполегливість, завзятість, горливість». Ревність у служінні – це праця від усього серця і з усієї сили. Ось яких служителів потребує Собі Господь. Таке служіння значною мірою залежить від виконання першої заповіді: «Люби Господа, Бога свого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім своїм розумом, і з цілої сили своєї!» (Мр. 12:30).

Кожен член церкви – служитель Божий. Не тільки пастор і проповідники звершують служіння перед Божим лицем, це привілей кожної спасенної людини. Існує безліч способів і можливостей, якими можна послужити на славу Божу. І немає потреби переконувати нас у тому, що наше служіння повинно бути ревним.

Ти важливий

Щоб стати ревним служителем Божим, найперше потрібно усвідомити свою важливість у ділі Божому.

Апостол Павло навіть у в'язниці не вважав себе втраченим для діла Божого. А багато християн служать Господу не на повну силу, сумніваючись у своїх можливостях, мовляв, є люди, яким це вдасться краще.

Таким був Мойсей на початку. Бог сказав, що планує вивести ізраїльський народ з єгипетської неволі і хоче використати для цього Мойсея. А Мойсей став просити Господа знайти когось іншого. У нього було багато різних відмовок: «Хто я, що піду до фараона?», «Що я скажу їм?», «Та ж вони не повірять мені і голосу мого не послухають», «Я не промовець, пошли іншого».

Врешті-решт, Мойсей послухався Бога, і Бог вжив його для Своїх планів, незважаючи на всі його недоліки.

Як колись, так і тепер у ділі Божому немає неважливих людей. Усі діти Божі однаково цінні для Нього, і для всіх Він має Свої особливі плани.

Для прославлення Свого Імені в сирійському

народі Бог використав маленьку дівчинку, яка розповіла Нааманові – сирійському воєначальникові про те, що в Ізраїлі є пророк живого Бога.

Самуїл в дитинстві служив у храмі при священикові Ілії, і його служіння полягало в тому, щоб відчиняти і зачиняти двері в храмі, може, ще подати води для старого священика, і напевно чи хто інший робив би це, якби не було малого Самуїла.

84-річна пророчиця і вдова Анна жила при храмі і служила Богові постом і молитвою. Вона не відлучалася з храму, а значить, розуміла що дуже важлива в очах Божих і її, на перший погляд, непомітне служіння має вагу.

Саме усвідомлення своєї важливості в ділі Божому спонукає людину до ревного служіння.

Повна посвята Богові

Окрім усвідомлення своєї важливості в ділі Божому, щоб стати ревним служителем Божим, потрібно посвятити себе Богові.

Коли християнин приймає хрещення і стає членом церкви, він складає присягу Господу в тому, що буде служити Йому з добрим сумлінням. Це і є посвята Господеві. І ця посвята повинна тривати все життя. Щоб бути ревним служителем Божим, треба пам'ятати про свою посвяту Йому і відповідати за свої слова.

Але, на жаль, часто буває, що християни, які посвятили себе Богові, живуть так, ніби в них немає ніяких зобов'язань перед Ним.

У момент увірвання і на початку свого слідування за Господом майже всі християни активні, але минає рік-два, і старання десь дівається. Пропадає перша любов, вогонь ревності поволи згасає.

Апостол Павло зауважив можливість такої ситуації серед віруючих в Римській церкві. Тому й пише до них: «... У ревності не лінуйтеся». Тобто не ставайте пасивними, не жалійте своїх зусиль для служіння Господеві, пам'ятайте про свою посвяту.

Чому деякі люди бігають по різних церквах? Та

тому, що вони не посвятили себе служінню в церкві і перетворилися на духовних «безхатченків», які не готові взяти на себе відповідальність хоч за якусь ділянку праці для Господа.

Так само буває і в сімейних відносинах. Чому чоловік зраджує? Бо він не посвятив себе дружині, він на вічнаний говорив неправду. Якщо я посвятив себе дружині, я вдячний їй за все, що вона зробила для мене: народила мені сина, допомагає у всьому, піклується про мене. Вона вдячна мені, а я вдячний їй, і це наше посвячення.

Коли людина посвячена Богові, вона ревна до діла Його. Вона переживає за церкву, в якій служить, вона мріє про розвиток і розширення її кордонів та можливостей. Вона не може сидіти вдома, коли в церкві богослужіння, бо вона цим живе.

Ревний християнин не буде служити Господеві на 30 чи 50%, він для Господа зробить все, що зможе, бо він посвятив себе, віддав себе на жертву живу і приємну для Господа.

Вміння долати труднощі

Щоб стати ревним служителем Божим, потрібно навчитися також долати труднощі. Ісус Христос попереджав Своїх учнів про те, що на них чекає нелегка доля: «Страждання зазнаєте в світі» (Ів. 16:33), «За ім'я Моє будуть усі вас ненавидіти» (Лк. 21:17)...

Майже всі апостоли померли мученицькою смертю. Апостолу Павлу стяли голову за вірність Господу і невтомне служіння Йому. Доля наших дідів при комуністичній владі не була легшою. Вони пережили гоніння, непосильні штрафи, репресії, заслання в Сибір, тюрми... Але це не зламало їх і не відвернуло від віри в Ісуса Христа. І ті, хто повернувся додому, продовжували трудитися на ниві Божій, проповідуючи гіршінам євангельську звістку.

Мойсею було нелегко почути від Бога вирок, що він не ввійде в обіцяний край. Але він не перестав служити Богові і вести народ.

Коли в царя Давида померли сини, хіба йому

було легко? Ні! Але він не перестав служити Богові.

Апостол Петро після свого відречення від Христа теж пережив духовну кризу, але він подолав її і продовжив ревно служити Богові.

Апостол Павло неодноразово був битий, камований, стомлений, хворий, але він не перестав служити Богові.

А Ісус Христос? Він не зійшов з дистанції і виконав план спасіння до кінця.

В одній зі своїх книг Джон Максвелл розповів історію про довгохвостого папуго Чіппі, який любив співати. Якось його господиня вирішила почистити його клітку за допомогою пилососа.

Раптово задзвонив телефон, господиня кинулася відповідати, і папуго несподівано засмоктав пилосос. Зауваживши пропажу, господиня швиденько вимкнула пилосос і витягнула Чіппі з мішка – приголомшеного, але живого.

Побачивши, що папуго вкритий брудом, господиня пішла у ванну кімнату, де засунула Чіппі під кран з напором холодної води. Побачивши муки пташки, вона зрозуміла, що завдає своєму вихованцю шкоди, і вирішила висушити Чіппі феном.

Історія про цього папуго закінчується словами: «Пташка більше не співає».

Дивно, але багато людей, переживши важкі моменти в житті, стають схожими на цього папуго. Вони дозволяють своїм минулим негативним проблемам руйнувати нинішнє життя. Вони не здатні забувати про свої поразки і не можуть скинути з себе тягар минулого.

Минулі біди, образи, проблеми і турботи заважають таким людям служити Господу. Вони більше не співають, не проповідують, не читають Біблію. Їхня любов до Бога, Який, на їхню думку, несправедливо з ними повівся, охолоджується, а ревність до служіння зникає.

Хіба це правильно? Апостол Петро пише: «Тіштеся з того, засмучені трохи тепер, якщо треба, всілякими випробовуваннями, щоб досвідчення вашої віри було дорожчіше за золото, яке гине, хоч і огнем випробовується, на похвалу, і честь, і славу при з'явленні Ісуса Христа» (1 Петр. 1:6-7).

Тому, щоб стати ревним служителем Божим, потрібно навчитися долати труднощі і не зупинятися в служінні.

XXI сторіччя характерне занепадом християнських цінностей, відступом людини від Бога, глибокою духовною кризою суспільства. Богові потрібні люди, які будуть боротися за чистоту, будуть виривати душі людей з диявольських тенет, будуть світлом для світу.

Цими людьми повинні стати ми – діти Божі, члени Церкви Його. Заклик апостола Павла до Римської церкви: «У ревності не лінуйтеся, духом палайте, служіть Господеві» надзвичайно актуальний і в наш час.

Ісус сказав: «Як хто служить Мені, хай іде той за Мною, і де Я, там буде й слуга Мій. Як хто служить Мені, того пошанує Отець» (Ів. 12:26).

Олег Борис.
м. Трускавець.

Унікальне видання Євангелія від Марка жестовою мовою готують служителі відділу праці з глухими при ЦХВСУ

10 лютого в будинку Українського Біблійного Товариства відбулося редакційне оцінювання перекладу Святого Євангелія від Марка жестовою мовою глухих. Це історична подія для служителів профільного відділу ЦХВСУ, до якої вони готувалися півтора року.

Відеоматеріали, які планується презентувати для широкого загалу у березні-квітні цього року, претендують на унікальність принаймні з двох причин. По-перше, мова йде про перший переклад калькованою жестовою мовою (для слабочуючих людей) частини української Біблії за редакцією митрополита Іларіона, проф. Івана Огієнка. По-друге – це перший на пострадянському просторі переклад Євангелія жестовою мовою (для глухих), в редакції якого беруть експерти сурдоперекладу.

Що це за переклади, розповів завідувач

відділу праці з глухими при ЦХВСУ Павло Смаль: «Калькована жестова мова (КЖМ) – це дослівний переклад, як написано, так і перекладаємо. Вона доступна насамперед для слабочуючих людей, сприйняття світу яких наближене до людей без вад слуху. Що ж до глухих людей, то у них своя жестова мова (ЖМ), яка відрізняється від будь-якої іншої і якнайкраще передає глухій людині зміст написаного.

Цікаво, що в Україні і, наприклад, у США – жести різні, але, поспілкувавшись хвилин 10-15, глухі люди починають розуміти один одного. У ЖМ немає родових відмінків, наприклад, кажуть не «два людини», а «два людина». Порядок слів у реченні буває таким, що чуучим людям при дослівному перекладі взагалі важко зрозуміти, про що йдеться».

За словами Павла Олександровича, команду перекладачів найперше цікавило, як сприймають підготовлений матеріал глухі люди. Служителі провели детальний аналіз зауважень і пропозицій, за результатами якого і затвердили порядок жестів.

Участь у редакційному оцінюванні взяли голова центрального правління УТОГ

Ірина Чепчина, президент громадської організації «Об'єднання нечуючих педагогів» Наталя Каменська та науковий співробітник лабораторії жестової мови Інституту спеціальної підготовки АПН України, кандидат педагогічних наук Наталя Адам'юк.

Вони високо оцінили рівень підготовки перекладачів-християн, однак, усе-таки, відхилили декілька кандидатур, зауваживши їх недостатню емоційність. Адже емоційність дуже важлива при використанні інтонацією голосу, глухі люди компенсують виразністю жестів та емоціями.

Позицію богословів під час оцінювання представили завідувач відділу освіти Віктор Вознюк та ректор Київського біблійного інституту Сергій Манелюк. Участь у роботі взяли також Генеральний секретар УБТ єпископ Олександр Бабійчук та старший єпископ ЦХВСУ Михайло Паночко.

Михайло Степанович, закликаючи присутніх до молитви, зокрема, зазначив: «Ми віримо, що сьогоднішня подія – від Бога, бо Євангеліє мають почути усі народи. Воно вже перекладене на сотні мов, є переклад для незрячих, і

ми дуже хотіли би, щоб глухі люди теж могли почути Слово Боже своїм серцем. Найбільший дефіцит між людьми – це дефіцит любові, взаєморозуміння, милосердя, доброти і, власне, Євангеліє цього і вчить».

Цікаво, що одним із основних критеріїв у підборі кандидатур для проєкту

була їх духовна зрілість: «Ми підбирали перекладачів, які, на нашу думку, не загордяться і не підуть із церкви. Це переважно люди з віруючих сімей, які твердо стоять у Господі. Саме з таких мотивів узяли не одного, а кілька перекладачів», – розповів Павло Смаль.

chve.org.ua.

ДУХОВНА ВТОМА

Думаю, багато з нас, не-сучи якесь служіння, пере-живали бажання все зали-шити. Часом втома від фі-зичної праці переноситься легше, ніж втома від духов-ної боротьби. Згадайте, як Ісус боровся в Гетсиманії. Під його був, як краплі крові.

«Бо Димас мене кинув, цей вік по-любивши, і пішов до Солуна...» (2 Тим. 4:10). Хоч Павло і був велетнем віри, поруч завжди був хтось, хто йому допомагав. Однією з таких довіре-них осіб і був Димас. Але настала мить, коли він, залишивши Павла, пішов до Со-луна. Що було причиною його відходу? Він полюбив цей вік.

Ілля теж переживав кризу, коли ска-зав: «Досить тепер, Господи! Візьми душу мою, бо я не ліпший від батьків своїх!» (1 Цар. 19:4).

Він пішов у пустиню, сів під ялівцем і молився Богові. Він просив благословен-ня? Сили? Ні, він просив смерті. Чому? Адже щойно Бог дав перемогу, зійшов во-гонь з неба, Ізраїль вигукнув: «Господь, – Він Бог, Господь, – Він Бог!». Весь Із-раїль через його служіння навернувся. І раптом, почувши слова Єзавелі, він про-сить собі смерті. Що сталося?

Відповідь знаходимо у дальшому пе-ребігу подій: «І прибув він (Ілля) туди до печери, і переночував там, аж ось Го-споднє слово до нього. І сказав Він йому: «Чого ти тут, Ілле?». А той відказав: «Я був дуже горливий для Господа, Бога Саваота, бо Ізраїлеві сини покинули за-повіта Твого та порозбивали жертівни-ки Твої, а пророків Твоїх повбивали ме-чем, – і позостався я сам. І шукали вони душу мою, щоб узяти її» (1 Цар. 19:9-10).

Але якщо він хотів смерті, навіщо було втікати від Єзавелі? Ілля пережи-вав кризу: він розумів, що йому не по-трібна смерть, але щось всередині ньо-го було не так. І це щось заважало йому побачити славу Божу.

Фраза «позостався я сам» – ключ до розуміння. Він звалив цей тягар на себе і відчував на собі відповідальність. Він не розділяв з Богом своєї ноші, і це таким тягарем тиснуло на нього, що він навіть попросив собі смерті.

А що говорить Господь? «А в Ізраїлі Я позоставив сім тисяч, – усі коліна, що не схилилися перед Ваалом, та всі уста,

що не цілували його» (1 Цар. 19:18). Бог відкриває, що Ілля не сам.

Ще одна відома особа – Йона. Бог по-силає Йону в Ніневію проповідувати про те, що ще 40 днів – і це місто буде зруй-новане за свої беззаконня. Після вагань Йони Бог ставить його в певні обстави-ни, і Йона все ж приймає рішення йти в Ніневію і проповідувати.

Його проповідь полягає лише в кіль-кох словах: «Ще сорок днів – і це місто буде зруйноване». Ніби й не схоже на До-бру Новину. Але ті люди покалися від його проповіді, об'явили піст. І Бог явив Свою милість!

Яка ж реакція Йони? «І було це для Йони на досаду, досаду велику, і він за-палився. І молився він до Господа та й казав: «О Господи, чи ж не це моє сло-во, поки я ще був на своїй землі? Тому я перед тим утік до Таршішу, бо я знав, що Ти Бог милостивий та милосердний, довготерпеливий та многомилостивий, і Ти жалкуєш за злом. А тепер, Госпо-ди, візьми мою душу від мене, бо кра-ще мені смерть від мого життя!» А Го-сподь відказав: «Чи слушно ти запалив-ся?» (Йона 4:1-4).

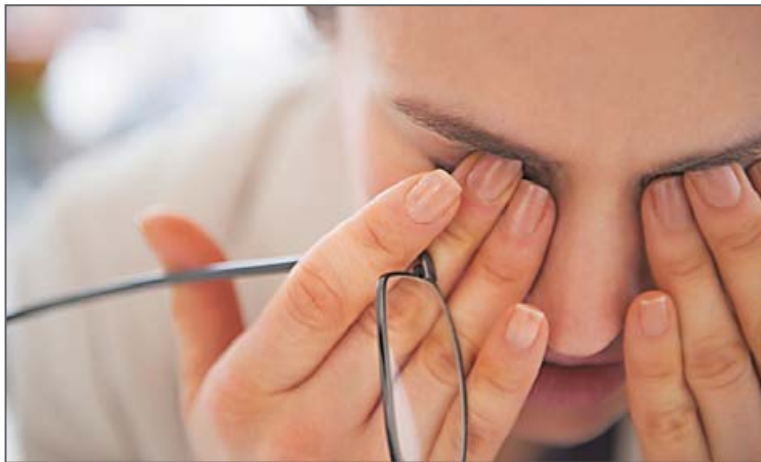
Врятоване ціле місто. Але той, через кого прийшов порятунок, не радий цьо-му. Він переживає тяжку муку, і то таку, що краще смерті нічого не бачить. Йона переживає внутрішню кризу.

Нам відомо, як закінчилася ця історія. Але в чому була проблема Йони? У тому, що все сталося не так, як він очікував. Бог дуже часто робить не так, як ми це уявляємо. І це засмучує нас, як Йону, ча-сом навіть до смерті.

«І все моє – то твоє...»

Повернімося до Димаса і подивімося на нього в розрізі відомої притчі про блуд-ного сина. Ця притча насамперед гово-рить про радість, коли грішник кається. Про радість в серці батька, коли його син повернувся. Але що творилося всереди-ні сердець синів?

Почнемо з молодшого сина. Він по-просив розділити маєток, отримав свою частину спадку і вирішив пожити, як жи-вуть люди цього світу. Усе спробувати, все пережити, взяти від життя все, що

тільки можна. У підсумку він повертаєть-ся до батька ні з чим. І коли він повернув-ся, батько приймає його.

Старший син, повертаючись з поля, почув звуки бенкету й обурився, дізнав-шись про його причину. Батько хоче діз-натися, чому його старший син не захо-дить в дім, чому він не з тими, що радіють.

Що ж відповідає йому старший син? «Ото, стільки років служу я тобі, і ніколи наказу твого не порушив, – ти ж ніколи мені й козеняти не дав, щоб із приятеля-ми своїми потішився я...»

Чи далеко старший брат відійшов від молодшого? Ні, вони поруч. Але щось за-важало йому зробити крок, на який зва-жився молодший. Можливо, він мав біль-ший досвід або ж очікував, що йому ді-станеться більша частина маєтку. Але в серці він носив обурення: ти ніколи не дав мені й козеняти, щоб я потішився. Він також хотів веселитися, він не про-сто так працював.

Те, що відповів йому батько, може бути ключем до зцілення такого роду сердець: «Ти завжди зо мною, дитино, і все моє – то твоє...»

Ісус недаремно сказав цю фразу, роз-повідаючи притчу. Одного разу, коли Він молився Отцю Небесному, Він сказав такі самі слова: усе Моє – твоє.

Ми – Божі діти через Ісуса Христа, Він нічого не втаїв від нас, Він все нам дав, і все, що має Отець Небесний, та-кож належить нам. Але чому наші серця

так прагнуть в якісь інші місця? Чому не тішаться тим, що Бог – наш Отець, що ми перебуваємо в домі Його і працює-мо для Нього?

Бо наші серця підточує черв'ячок: нам хочеться хоча б козеняти, щоб по-веселитися. Ми шукаємо собі задово-лень. Тому що, можливо, не до кінця роз-уміємо цю фразу: усе моє – твоє. Це й так належить тобі, навіщо шукати цього десь в іншому місці, навіщо кудись йти, щоб розтрачувати, коли сьогодні ти можеш просто прийти до Отця і взяти це. Він не заборонить тобі, лишень би наші мотиви були чистими.

Що заважало старшому братові по-говорити з батьком і взяти козеня? Мож-ливо, він очікував на щось інше. Думаю, Димас так само працював, працював, ви-конував усі повеління Павла, але настав момент – він втомився, залишив усе, пішов розтрачувати те, що так довго накопичу-валося. Чи був у нього шанс повернути-ся? Тяжко сказати. Бо чим вище служін-ня, тим важче підніматися після падіння.

Стан нашого серця

Іноді ми несемо служіння самі, не довіряючи його Господу, не довіряючи братам, сестрам, не створюючи коман-ди, несемо на собі цей тягар, і нам тяж-ко. Ми втомлюємося, і так хочеться все кинути і піти.

Можливо, нас приваблює цей світ, і нам цікавіше у світі, ніж у церкві, ми

ходимо туди, заглядаючи через тин.

А можливо, ми розчаровані, бо все від-бувається не так, як ми плануємо. Нехай сьогодні цей вірш: «Ти завжди зо мною, дитино, і все моє – то твоє!» – буде зці-ленням для таких душ.

Бог не залишив тебе, усе, що Він має, Він дає тобі. Якщо навіть ти, як молод-ший син, змарнував усе, іди до Нього! Наш Отець люблячий, Його обійми роз-криті для тебе й для мене, щоб прийня-ти, щоб відновити все, що було втрачене.

Згадаймо Мойсея – він не хотів йти туди, коли Бог посилав його, але пішов. І в чому був секрет? Люди так часто бунтували проти нього – то води нема, то м'яса, але він ніс ці служіння і не зла-мився під тягарем.

Як він зумів? Щоразу, коли виникали проблеми, Мойсей падав на коліна і мо-лився. Він відразу віддавав усе в руки Божі, розділяв з Ним цей тягар.

А Давид, цей чоловік по серцю Божо-му... Усяку битву, усяке діло він починав з молитви до Бога. Його перше запитан-ня: йти мені чи не йти на битву? І отри-мавши ствердну відповідь, запитує: «Го-споди, а як мені йти? Хто почне?». І Бог говорить йому вже детальніше.

Він планував усе разом з Богом, від-даючи все в Його руки.

Ісус Навин, звертаючись до народу, якось сказав: «А якщо зле в очах ваших служити Господеві, виберіть собі сьо-годні, кому будете служити, – чи богам, яким служили ваші батьки, що по тому боці Річки, та чи богам аморейським, що ви сидите в їхньому краї. А я та дім мій будемо служити Господеві» (Єс. 24:15).

З якою рішучістю і твердістю він звер-шував своє служіння! В його серці було неохитне бажання не оглядаючись йти вперед.

Нехай ці приклади будуть для нас під-бадьоренням. Ніколи не приймаймо по-спішні рішення, не чинім нічого, про що б потім пожаліли. Не квапмося, як мо-лодший син, забирати свою частину ма-єтку і покидати Батька. Не тримаймо в собі образу, як старший син, відкріймо все перед Господом. А в Нього є все, що нам потрібно.

О. Волосатов.

П'ЯТЬ ЦІЛЕЙ СВЯТКУВАННЯ РОКУ РЕФОРМАЦІЇ «УКРАЇНСЬКИЙ КОРАБЕЛЬ ПЛИВ ПОВНИМИ ВІТРИЛАМИ ПІД ВІТРОМ РЕФОРМАЦІЇ І СПУСТИВ ВІТРИЛА, КОЛИ ЦЕЙ ВІТЕР ОПАВ» (Михайло Грушевський)

Цього року ми відзначаємо 500-ліття від початку масштабного духовного відродження, яке назавжди змінило хід історії. Початком Реформації вважають ви-ступ німецького ченця Мартіна Лютера 31 жовтня 1517 року, який цього дня при-близно 95 тез до брами собору у Віттенберзі.

Німецький мислитель Г. Гегель назвав Реформацію «сенсом історії нового часу». Соціальні феномени, народжені Ре-формацією, залишаються найбільшим досягненням людства за всю історію.

Реформація – це повернення люди-ни, Церкви і суспільства до біблійних стандартів. Це повернення до Особи Ісуса Христа – Сина Божого, відвічно-го Слова, яке стало тілом. Саме в цьо-му її сутність, сенс і сила.

Ювілей 500 років Реформації – це прекрас-на можливість для євангельської Церкви в Україні реалізувати Велике Доручення Хри-ста – «навчати український народ».

Пропонуємо п'ять цілей святкування цієї неймовір-но важливої історичної дати, які допоможуть поширити Боже послання в українському суспільстві у 2017 році.

1. Сприяти формуванню євангельської теологічної, світоглядної, історичної ідентичності протестантів в Україні

У більшості українських євангельських вірую-чих не до кінця сформований біблійний світогляд.

Уявлення про світ часто моделюється синкретичною сумішшю православ'я, комунізму і постмодернізму.

Соціо-історична ідентичність євангельських хри-стіян в Україні теж, на жаль, не глибока. Інтелек-туальна сфера протестантизму потребує серйозно-го очищення від різноманітних ідейних впливів, які не мають нічого спільного з традиційним християн-ським віровченням. Тому кожному віруючому зокре-ма, як і всій Церкві загалом, слід формувати саме євангельське бачення дійсності. Ювілей 500 років Реформації – чудова можливість повернутися до біблійних світоглядних засад.

2. За допомогою історичної апологетики донести Благу Звістку до українців, насамперед до української інтелігенції, про спасіння в Ісусі

Реформація почалася з повернення до чистої віри в Ісуса Христа – єдиного Спасителя і Господа. Теологія Реформації фокусує увагу на Ісусі Христі й авторитеті Священного Писання.

Справжня Реформація завжди починається з особистої віри в Ісуса Христа. Нам не потрібно змі-нювати Євангеліє відповідно до сучасних тенденцій; істина не піддається мінливим віянням часу – вона універсальна для різних історичних епох, культур і верств. Але нам потрібно навчитися говорити бага-тьма мовами, аби комунікувати з різними соціаль-ними групами на зрозумілій для них мові.

Особливо слід подбати про занедбане євангелі-заційне поле серед української інтелігенції, яка потребує проповіді з раціональною аргументацією.

Святкування 500-тої річниці Реформації – пре-красна можливість для такого типу благовістув!

3. Підняти імідж євангельської Церкви через поширення культури і цивілізаційних досягнень Реформації

У посткомуністичній Україні євангельська Цер-ква продовжує носити на собі ярлик секти. Ця сек-тантська стигматизація є серйозною перешкодою для поширення Євангелія серед українців.

Протестантизм визначав розвиток найбільш пе-редових країн, досягнення яких Україна прагне сьо-годні наслідувати.

Протестантизм не є новим явищем в українській культурі. Євангельська віра на наших землях має своє коріння ще в XV ст., коли українські лицарі до-помагали чеським гуситам в їх боротьбі за свободу жити згідно з Біблією.

У XVI і XVII століттях багато видатних укра-їнських діячів сповідували або визнавали єван-гельську віру. Демонстрація біблійної сутнос-ті протестантизму, його масштабу та впливу на розвиток цивілізації стане сильним апологетич-ним інструментом, спроможним зруйнувати міфи навколо протестантської віри.

4. Дати орієнтири в суспільному житті на основі біблійного світогляду через приклад протестантської реформації

Сьогодні Україна переживає переломний історич-ний момент. Майдан, воєнне потрясіння, перманентна економічна криза сформували відчутний суспільний запит на зміни. Українці очікують економічних ре-форм, переформатування політичної системи тощо.

Але ніяка реформа не матиме позитивних на-слідків без змін у світогляді, моралі і менталітеті

українців. Те, чого так бракує нашій нації: цінності особистості, етики праці, верховенства права, роз-витку національної культури, громадянського су-спільства, парламентаризму і демократії, – усе це можна черпати в духовності і традиції Реформації.

Українське суспільство потребує євангельської реформації, яка здатна визволити в ньому силу для позитивних преображень.

5. Вплинути на непротестантські конфесії, щоб вони ставали більш біблійними і христоцентричними

Починаючи з XVI ст. Реформація сприяла появі прогресивних течій в католицизмі і православ'ї, які прагнули повертатися до біблійних стандартів у те-ології і в житті Церкви.

Цей духовний імпульс був настільки значний в Україні, насамперед через діяльність братств, що назавжди провів чітку межу між українським і ро-сійським православ'ям.

Католицизм із часів Тридентського собору аж до наших днів радикально трансформується завдя-ки впливу протестантизму на нього. Особливо від-чутно стало це в другій половині XX століття, після Другого Ватиканського собору.

Відновлення ідей Реформації в 2017 р. в ши-рокому християнському контексті може дати нову можливість всім конфесіям повернутися до біблій-них стандартів віри і церковного життя.

500 ROKIV
РЕФОРМАЦІЇ

Золото – чи не перший метал, який винайшли люди. Воно завжди мало неабияку цінність, виступало засобом розрахунків, потрапивши в число благородних металів.

Як відомо, вироби з цього вартісного металу не втрачають свого вигляду. Минають десятиліття, а вони залишаються такими ж яскравими, передаються з покоління в покоління і стають родинними реліквіями, не втрачаючи своєї привабливості і цінності.

У природі золото не тьмяніє і тим більше не іржавіє. Тому, на перший погляд, дивними здаються слова з Послання апостола Якова: «А ну ж тепер ви, багаті, – плачте й ридайте над лихом своїм, що вас має спіткати: ваше багатство згнило, а ваші вбрання міль поїла! Золото ваше та срібло поіржавіло, а їхня іржа буде свідчити проти вас, і поїсть ваше тіло, немов той огонь! Ви скарби зібрали собі на останні дні! Ось голосить заплаха, що ви затримали в робітників, які жали на ваших полях, – і голосіння жінок досягли вух Господа Саваота! Ви розкошували на землі й насолоджувались, серця свої вигодували, немов би на день закінчення» (Як. 5:1-5).

Чому він говорить про іржаве золото? З контексту видно, що апостол осуджує несправедливе збагачення, життя для власного задоволення та розкоші. І називає це накопиченням на останні дні, адже все це багатство залишиться на землі, бо не може перетнути межі вічності.

Думаю, кожному зрозуміле розчарування людини, яка витратилася на придбання виробу з цінного металу, а з часом він почав тьмяніти, втрачати свою привабливість, окислюватися, а то й покриватися іржею. Саме тому в ювелірних крамницях покупці так присіплюють, іноді навіть у лупу розглядають вироби з цінних металів, вдивляються в клеймо проби, щоб пересвідчитися в справжності речей.

І ось апостол Яків викриває самообман людей, які захопилися накопиченням багатств нечесним шляхом та для неправильних цілей, заявляючи, що згодом вони, як і підроблене золото, приведуть їх до глибокого розчарування, бо буде показана справжня їхня сутність.

Тому роблю для себе висновок: під словами «золото поіржавіло» апостол мав на увазі багатство

ІРЖАВЕ ЗОЛОТО

фальшиве, несправжнє, короткочасне, непевне, в якому його власники розчаруються, коли стануть перед лицем вічності і у порівнянні з істинними цінностями побачать його дешевизну і абсолютну незначущість.

Ісус Христос навчав: «Не складайте скарбів собі на землі, де нищить їх міль та іржа, і де злодії підкопуються й викрадають. Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа їх не нищить, і де злодії до них не підкопуються та не крадуть. Бо де скарб твій, – там буде й серце твоє!» (Мт. 6:19-21).

У цих словах підкреслюється нищівна дія іржі, яка з'їдає багатства, які просто приречені на зотління і можуть використовуватися лише для короткочасного вжитку. З тим, що є пріоритетним в житті людини, перебуває її серце. І якщо багатства згіданого характеру стають найбільшою цінністю, то згодом іржа їхнього обману та фальші буде свідчити проти їх власників.

У Біблії віра християнина прирівнюється до золота, яке неодноразово переплавляється у вогні. Так само і віра піддаватиметься випробуванню. Віруюча людина уподібнюється золотому посуду, який використовується для особливого, почесного вжитку. Якщо християнин є щирим, справжнім і його віра не лицемірна, то він, як і щире золото, завжди вирізняється своєю яскравістю, чікістю, визначеністю принципів і поглядів, і Бог вживає його в тому чи іншому покликанні.

Бог посилав колись до Свого впертого і бунтівного народу пророка Єзекіїля, аби показати, які вони в Його очах. І застосовував для цього цілий ряд образних порівнянь, символів, прикладів та притч.

Бог промовляв до Свого посланця: «Пристав ти котла, пристав та й налий води в нього. Повкладай його кусні до нього, усякий добрий кусок, стегно та лопатку, наповни кістками добірними. Візьми добірніше з отари, розклади під ним дрова, зварю його кусні, і щоб у ньому зварилися кості його» (Єз. 24:3-5). Очевидно, це стосувалося тих випробувань, які він повинен був пережити в період вавилонського полону.

Бог скеровує пророка до народу зі словами: «Тому так Господь Бог промовляє: Горі місту цьому душогубному, котлові, що іржа його в ньому, і що його іржа не сходить із нього! Горі місту цьому душогубному, – збільшу огнище й Я! Підклади дров, розпали цей огонь, довари м'ясо, і вилий розсіл, а кості хай спалені будуть. І постав його порожнім на вугілля його, щоб він розігрівся, і щоб мідь його розпалася, і щоб розтопилися у ньому нечистісті його, щоб іржа його зникла» (Єз. 24:6-11).

Іржавий котел показував справжнє становище Єрусалиму, який завжди був духовним центром ізраїльського народу та часто уособлював цей народ в цілому, адже «вавилонський цар саме цього дня наступив на Єрусалим» (Єз. 24:2), коли Господь промовляв до пророка.

Образ посуду, понищеного корозією, означав гріховне середовище та клімат беззаконня, в якому «варився» народ, як у котлі.

Роблячи крок за кроком задля очищення народу від «іржі», Бог в глибокому занепокоєнні та з розчаруванням промовляє: «Увесь труд надармо пішов, і не зійшла з нього його велика іржа, – в огонь його з його іржею! У твоїй нечистоті є розпуста. За те, що Я чистив тебе, але чистим не став ти, ти з своєю нечистотою вже не відчистишся, аж поки Я не заспокою Своєю лютістю на тобі. Я, Господь, це сказав, – надійде воно! І зроблю, не звільню, і не змилюся, – за твоїми дорогами та за твоїми ділами засудять тебе, – це Господь Бог промовляє!» (Єз. 24:12-14).

Не поспішає Бог виливати повну чашу Свого гніву та звершувати Свої суди, коли посуд, який повинен бути золотим, починає вкриватися іржею через закрадання формальності, традиційності, обрядовості, які переростають у відверту фальш та лицемірство. Як і в наведеному прикладі з історії ізраїльського народу, Він допускає труднощі і випробування, «температура» яких може зростати через їх нездатність випалити «іржу» беззаконня. А останній крок в припиненні всякого роду неправди та зла – Його гнів та лютість.

Ми живемо в той час і в такому середовищі, де більше підробленого і фальшивого, ніж справжнього. Починаючи від продуктів харчування в магазинах та на ринку, медичних засобів в фармацевтичних закладах і закінчуючи самими людьми. Це причина сумніву і недовіри до всього і до всіх. Чому така поширена ця «іржа»? Бо це вигідно. Вигідно когось ошукати, отримати дармові гроші, розвинути бізнес, посісти високе становище, завоювати прихильність потрібних людей...

Атмосфера тотального поширення «іржі» з'їдає духовність і мораль суспільства. З наближенням приходу Ісуса Христа, як про це писав апостол Павло, настануть часи тяжкі, бо будуть люди, які «мають вигляд благочестя, але сили його відреклися» (2 Тим. 3:5).

Тобто фальш все більше проникатиме в найголовнішу – релігійну сферу життя людей, руйнуючи найцінніше розум і свідомість. Аби не потрапити під її згубну дію, потрібно очищуватися: «А в великому домі знаходиться посуд не тільки золотий та срібний, але й дерев'яний та глиняний, і одні посудини на честь, а другі на нечесть. Отож, хто від цього очистить себе, буде посуд на честь, освячений, потрібний Володареві, приготований на всяке добре діло» (2 Тим. 2:20-21).

Ігор Крошук.

Благовіст у Римській імперії

Християнство та місіонерство – ці два поняття нерозривно пов'язані між собою. Що було б з християнством сьогодні без місіонерського руху, який розпочався після П'ятидесятниці й тривав протягом кількох наступних століть... Може, як зороастризм, воно стало б загадковою релігією давнини, предметом дослідження учених мужів. Однак із самого початку християнство відрізнялося від всіх інших релігій. Серцевинною вірою було повеління нести Добру Новину до краю землі.

Початковим моментом християнських місій стала, звичайно ж, Церква. Налякані та нестійкі учні, які розбіглися в час агонії свого Учителя на хресті, отримали силу Святого Духа в день П'ятидесятниці. У той самий момент і зародився місіонерський рух.

Покоління після П'ятидесятниці перевернуло світ догори дном, поширюючи християнство за межами Палестини до Риму й далі, практично, до кожного великого міста в усій Східній імперії.

«Те, що почалося, як юдейська секта в 30 р. н. е., – пише Дж. Герберт Кейн, – до 60 р. виросло у світову релігію». Натхненні прикладом таких великих християн, як Петро і Павло, гнані за межі країни переслідуваннями і зруйнуванням Єрусалимського храму в 70 р. н. е., багато проповідників розсіялося по всьому світу, несучи з собою Христову вістку. Їхніх імен не знайти в місіонерських літописах і на надгробних плитах. Та саме вони досягли найбільшого успіху серед місіонерів усіх часів.

На щастя, для перших місіонерів умови праці були майже ідеальними. Ранні благовісники працювали в умовах, які буквально вимостили шлях для їхнього служіння.

У самій Римській імперії в перші століття нашої ери були прекрасні можливості для пересування. Чудово вимощені римські дороги стали відкритим запрошенням

для подорожей, і відносний мир, який панував у той період, робив такі подорожі ще більш привабливими.

Крім того, на відміну від місіонерів пізнішого періоду, раннім благовісникам не потрібно було довгі роки вивчати чужу мову. Грецька мова була універсальною мовою спілкування в усій імперії, і християни могли легко говорити про Євангеліє скрізь.

Другим фактором, який забезпечив християнське свідчення язичникам, стала доступність проповіді в синагогах. Це дозволило християнським ідеям розсіятися на території всієї імперії за час життя трохи більше ніж одного покоління після смерті Христа.

Хоча переслідування були повсякденною трагічною реальністю, усе ж існували умови для публічного обговорення будь-яких питань у римському суспільстві. Можливість сприймати нові ідеї дозволяла людям прагнути до чогось більшого, ніж безособова й безсильна містична релігія язичницьких богів.

Християнство проникло в римський світ п'ятьма основними шляхами: робота проповідників; особисте свідчення віруючих; діяння праведності та милосердя; віра, проявлена в гоніннях і смерті; інтелектуальні роздуми та суперечки ранніх апологетів.

Судячи з розповідей сучасників, християни перших століть ділилися своєю

вірою з іншими. Коли двері синагог для них зачинилися, вчення і проповідь звучали в приватних будинках зазвичай із вуст мандрівних проповідників.

Євсевій Кесарійський, історик ранньої Церкви, розповідає про самовідданість деяких мандрівних євангелістів початку II ст.: «У той час багато християн відчували, що їхні душі натхнені святим Словом, і ними володіло палке прагнення досконалості. Їхньою першою дією, спрямованою на виконання вказівок Спасителя, було продати своє майно й роздати його вбогим. Потім, покинувши рідні оселі, вони вирушали виконувати свій обов'язок свідків, проповідуючи Слово віри тим, хто нічого про нього не чув, ввіряючи їм книгу божественних Євангелій. Вони задовольнялися тим, що закладали основи віри серед іноземців. Потім вони призначали інших братів пасторами й покладали на них відповідальність за духовне зростання тих, кого привели до віри. Потім вони йшли до інших народів та націй з благодаттю і допомогою Бога».

«У той час кожен християнин був місіонером, – писав Джон Фокс у своїй класичній праці «Книга мучеників». – Солдат намагався завербувати новобранців для воїнства небесного; стражник намагався привести свого в'язня до Христа; рабину нашіпувала Євангеліє в вуха своїй пані; молода дружина благала свого чоловіка прийняти хрещення, щоб їхні душі перебували разом і після смерті; кожен, хто пережив радість перебування у вірі, намагався привести до неї інших».

Найбільш суворі критики християнства визнавали пристрасне завзяття проповідників. Одним із таких критиків був Цельс, з-під пера якого в ті часи виривалася не одна злісна та викривальна промова. Подібних промов, спрямованих проти християнства, у ті часи було немало. Його

розповіді про християн, хоча і не завжди точні, стверджують: «Вони ставлять за мету переконати у своїй правоті лише нікчемних та зневажених людей, ідіотів, рабів, бідних жінок та дітей. Вони поведуться, як шарлатани чи прохачі; вони не наслідуються звернутися до аудиторії інтелігентних людей... Але якщо бачать групу молоді, рабів чи обірваних вбогих, вони підходять до них і намагаються привернути увагу цього натовпу. Те ж відбувається і в приватних будинках. Там можна побачити чесальників вовни, чоботарів, прачок, людей безграмотних та неосвічених».

Мовчазне свідчення християнського милосердя мало ще більше значення в поширенні Доброї Новини. Християни проявляли дивовижну любов до людей. Найбільш яскраві приклади цього представлени, знову ж таки, критиками християнства. Імператор Юліан, еллініст, був стурбований тим, щоб прихильників його релігії не затьмили християни, яких він називає «атеїстами»: «Атеїзм значною мірою досяг успіху завдяки тому служінню з любов'ю, яке вони виявляють стороннім людям, і через їхню турботу про поховання померлих. Неподобство, що немає жодного вбогого єврея і що безбожні галілеяни турбуються не лише про своїх бідняків, а й також про наших; у той час, як ті, хто належить до нас, безуспішно чекають допомоги, яку повинні надати ми».

Свідчення, яке християни виявляли своїм життям, стало очевидним і в їхній смерті. До IV ст., коли імператор Костянтин публічно вибрав своєю релігією християнство, переслідування було дуже реальною загрозою для тих християн, які відкрито сповідували свою віру. Хоча кількість мучеників не була настільки великою, як стверджують деякі історики, а спалахи гонінь відбувалися час від часу

й навіть тоді мали достатньо локальний характер, жоден християнин не міг почуватися в повній безпеці від переслідувань офіційних властей.

Після мученицької смерті Стефана християни зрозуміли, що таким може виявитися і їхній кінець. Ця думка виклала з-посеред них номінальних християн. Вогонь переслідувань очистив Церкву, а сміливість, проявлена невинними жертвами, стала тим видовищним прикладом, якого не могли не помітити невірющі глядачі. Цей фактор підтверджує переконання апологета II ст. Тертуліана, який казав, що «кров мучеників є насінням Церкви».

Християнство, на відміну від інших релігій римського світу, народилося не з міфів та магії. Воно базувалося на реальних історичних фактах. Багато з перших християн, починаючи з апостола Павла в Афінах, усвідомлювали, що цей фактор може бути козирною картою в їхньому свідченні освіченим язичницьким філософам. Такі захисники віри, як Ориген, Тертуліан та Юстин Мученик, здійснили величезний вплив на процес більш логічного та розумного підходу до християнства, що допомогло певній частині інтелігенції також прийти до віри.

Але животною евангельська проповідь перших двох століть історії Церкви стала тьмяніти до початку IV ст., часу правління імператора Костянтина. Християнство стало державною релігією, і знову церкви наповнилися номінальними християнами, яких мало цікавили духовні питання, а більше – політика та суспільний престиж. Християнство стало модним. Прості домашні церкви замінилися складними спорудами, а символи віри замінили спонтанні свідчення та молитви.

З книги Рут Такер «Від Єрусалима і до краю землі».

Бог осміяний бути не може

День будівельника Сергій відзначав вдома, сидючи на кухні навпроти своєї улюбленої і завжди такої бажаної «півлітровочки». Він дивився попутним поглядом крізь її поторіжне черевце у дверний отвір. Там лаякливим звірятком виглядав чотирирічний син Миколка.

— Ну, що, Миколко, — Сергій підпер рукою обидві половини голови, — кажеш, бабусю твоя прийшла?

Миколка мовчав, знаючи, як тато не любить бабусю, і з острахом очікував продовження. Хлопчик завжди боявся батькових п'яних скандалів, які зазвичай закінчувалися биттям посуду і рукоприкладством.

Бабусю ж любила внука, привозила солодощі. Особливо подобалося Миколці ходити з бабусею в неділю в дім молитви. Він там майже нічого не розумів, але його вабила та особлива атмосфера доброти й спокою, що панувала там. Незнайомі тітоньки завжди усміхалися йому, пригощали цукерками і, напевне, любили його. А тепер бабусю була в тітки Катрі.

Хлопчик знову глянув на тата. У цю мить важка, ніби свинцем налита голова батька зірвалася з руки, наче потужне тяжіння тягнуло її вниз, до поверхні стола. — Святоша, — прошепотів Сергій, — сектантка зомбована. Не дозволю хлоп'яті голову морочити!

Кулак з гуркотом вдарив по столі, скинувши порожню пляшку. Сергій підняв її і перевернув вниз горловиною, потрусив, намагаючись вицідити хоч крапельку. Марно. Від цього він став ще зліший.

Тещу він ненавидів кожною клітинкою своєї сорокалітньої душі і просто нетямився від її спокійної, тихої мови, м'якого погляду сірих очей. У їх глибині, здавалося,

було щось, від чого всередині його, Сергієвої, душі, ворухнувся якийсь неприємний черв'ячок — совість чи що. А це йому не подобалося. Ось була би теща, як у Юрка: горласта, криклива баба, з яскраво-рожевим волоссям, як у клоуна. З такою і сто грамів можна випити, і в око заліпити, коли щось не так. А ця... Хусточку зав'яже: Сергійку, Сергійку...

— Тьху! — Сергій сплюнув і, затягнувшись сигаретою, випустив у відчинене вікно цілку диму.

Аліна полоскала білизну у ванній і боролася зі спокусою запустити чоловікові у фізіономію свіжовипраним рушником. Стримувала згадку про недавній скандал, яка чітко відображалася в дзеркалі побляклим, але ще болючим синцем.

Миколка обхопив мамину ногу, в його оченятах виднілися не дитяча рішучість захистити маму.

Батько продовжував вивергати лайку на адресу віруючої тещі і Бога.

Аліна не витримала:

— Ти хоч би Бога не чіпав! Він тобі нічого поганого не зробив.

— Бог! Бог! — вибухнув Сергій. — Де Він, ваш Бог? Нехай зараз тут з'явиться і стукне мене по лобі!

Чоловік п'яно зареготав і, похитуючись, рушив коридором до кімнати. І тут його різко занесло вбік, і він з усього розмаху врізався чолом в одвірток.

Удар був настільки сильним, що Сергій відкинуло до протилежної стіни. Кілька секунд він очманіло витріщав очі, намагаючись збагнути, що сталося. Дружина похитала головою і повернулася до свого заняття.

Миколка внутрішньо напружився, очікуючи чергової порції лайки. Але, на його величезне здивування, тато, зібравшись з силами і тримаючись за стіну, мовчки почваляв у спальню. У затуманеній мозку Сергія, прориваючись крізь пелену дурману, звучав тещин голос: «Бог осміяний бути не може».

Олена Вікуліна.

«ХОМА НЕВІРУЮЧИЙ»

«А Хома, один з Дванадцятьох, званий Близнюк, із ними не був, як приходив Ісус. Інші ж учні сказали йому: «Ми бачили Господа!»... А він відказав їм: «Коли на руках Його знаку відцвіяного я не побачу, і пальця свого не вкладаю до відцвіяної рани, і свої руки не вкладаю до боку Його, — не ввірую!» (Ів. 20:24-25).

Ну, якщо Хома, то він просто зобов'язаний бути «невіруючим». Цей стереотип важко зруйнувати у свідомості людей. Справді, ім'я Хоми стало узагальненим. Споконвіку людину, викриту в маловірстві, просто називають Хоמוю.

На перший погляд, це зрозуміло й об'єднане: Хома ж не повірив звістці про воскресіння, отже, мав малу віру, щоб не сказати більшого — взагалі її не мав. При цьому зазвичай нам самим здається, що, будучи на місці Хоми, ми вже точно повірили б цій новині безумовно.

Людині взагалі властиво приписувати собі неіснуючі заслуги, а також шукати виправдання власним слабкостям.

Тому нерідко звучать нотки осуду на адресу апостола Петра, який відрікся від Ісуса в мить, коли Господь, здавалося, особливо потребував його (Петра) підтримки.

Ми готові осуджувати учнів Ісуса, що розбіглися після Його арешту, залишивши Вчителя на сваволі натовпу.

Ми схильні думати, що самі пішли би за Ісусом до кінця. «Я ніколи би не зрікся, як Петро. Я не чинив би, як Хома. Я би...»

А насправді ми повторюємо ті самі помилки, часто навіть не помічаючи цього. Недаремно співається в одному давньому гімні: «То відходжу далеко, то лину знову до Нього».

Але повернімося до Хоми. Насправді Хома не такий вже й маловір. Швидше за все, він — реаліст. Його невірство легше зрозуміти, якщо згадати, як помер Господь, до якого стану було доведено розтерзане тіло Спасителя, що Йому довелося пережити.

Славновісний фільм Мела Гібсона «Страсті Христові» лише частково зміг відтворити картину страждань Спасителя. Однак відомо кілька випадків смерті (!) глядачів, під час перегляду фільму. Люди не можуть дивитися на таке навіть на екрані.

Хома прекрасно знав, як вміють знущатися воїни і що означає розп'яття на хресті під палючим сонцем. Він просто не міг повірити в те, що змордоване,

замучене до смерті тіло Ісуса, пробите списом і безжально побите, може воскреснути. Це — нереально, неможливо. Такого просто не може бути: «Я не повірю якщо не побачу сам».

Тому не дивно, що коли він побачив рани на живому тілі Учителя, то не зміг більше стримувати своєї радості: «Господь мій і Бог мій!».

Те, що неможливе людям, можливе Богові. Хома зрозумів, що перед ним стоїть Сам Господь. І повірив. Повірив настільки, що коли настав його час, коли треба було не словом, а ділом довести свою любов до Воскреслого, він не злякався смерті і пішов за своїм Учителем до кінця.

За переказами, апостол Хома проповідував народам Індії, де, незважаючи на катування, виявив героїчну твердість

у вірі. А ми називаємо його «невіруючим». Його пронизали мечем, від чого він і помер.

Індійські християни досі називають себе «християнами апостола Хоми». Слова Ісуса Христа звершили в житті Хоми переверот: «І не будь ти невіруючим, але віруючим!».

Можливо, і у вашому житті настають дні, коли ви не можете радіти чудовій звістці про воскресіння. А можливо, ви, як колись Хома, повторюєте: «А чи може таке бути? Чи реально це?».

Господь сьогодні простягає до вас Свої руки і говорить: «Простягни свою пальця сюди та на руки Мої подивись. Простягни й свою руку, і вклади до боку Мого. І не будь ти невіруючий, але віруючий!».

Церква Християн Віри Євангельської України Київський біблійний інститут Міжнародна місіонерська школа

ЗАПРОШУЄ НА НАВЧАННЯ

З 5 червня до 23 серпня 2017 року на базі Київського біблійного інституту в співпраці з церквами Скандинавії пройде Місіонерська школа.

Досвідчені місіонери, пастори, викладачі богослов'я з країн СНД і Скандинавії будуть викладати біблійні доктрини, історії місій, релігії світу, ознайомлять студентів з методами і стратегіями місіонерського служіння, розкажуть про відкриття і зростання церков.

Завершивши навчання, студенти зможуть взяти участь у короткочасних місіонерських поїздках в Україні, до країн колишньої Югославії та в інші місця для розвитку довгострокового служіння.

ДЕТАЛЬНА ІНФОРМАЦІЯ:

тел. (044)450-60-00 — секретар
моб. тел. (067) 708-43-61 — координатор ММШ
e-mail: kuksa18@gmail.com
сайт: www.kbi.org.ua
Facebook: www.fb.com/missionschoolkiev

ЯК ЗБЕРЕГТИ СІМ'Ю І ВІРУ, ЯКЩО ЧОЛОВІК — НЕВІРУЮЧИЙ

Ви плачете. Ви молитесь. Ви дивуєтесь, що так довго вам вдається терпіти. Ви вперто боретесь з відчуттям провини і самотності. Ви дивитесь на інші християнські подружжя із заздрістю.

Коли ваш чоловік — не християнин, вам щодня доводиться стикатися з проблемами особливого роду.

Ви можете спокушуватися думкою про те, що іншим подружжям, де обоє — християни, все дається значно легше, і якщо ваша «половинка» прийме Христа, то все буде прекрасно. Насправді, це не завжди так. Трапляється, що чоловіки-християни ображали дружин, зраджували їх або якимось іншим способом завдавали їм болю.

Та все ж деякі ваші проблеми можуть бути унікальними. Як ви справляєтеся з тим, що ваш чоловік не приймає вашу віру? Як ви балансуєте між чимось дуже суперечливими цінностями?

Апостол Павло вмовляв віруючих людей залишатися в шлюбі, якщо їхні невіруючі подружні партнери не проти цього (1 Кор. 7:12-14).

При цьому варто пам'ятати кілька моментів.

Не беріть на себе роль «Святого Духа-молодшого»

Бог не доручав вам роботу щодо виправлення чи спасіння вашого чоловіка. Це Його праця. Ніяка людська істота не має права брати на себе роль Святого Духа в будь-якому житті, у тому числі і в житті вашого чоловіка. Бог поважає вільний вибір вашого чоловіка, і вам також варто його поважати. Це означає не нарікати на чоловіка, не хизуватися своєю духовністю, не применшувати його значимості, не зазнаватися, не використовувати Писання як зброю проти чоловіка.

Користуючись істиною як зброєю чи показово поводяться «праведно», ви не завоюєте серце вашого чоловіка для Христа.

Будьте «ходячою рекламою» Царства Божого

Якби ви жили з такою людиною, як ви самі, чи були б ви задоволені життям? Якби ви були невіруючою людиною — чи хотілося б вам приєднатися до себе самої і стати християнином?

Усі ми потребуємо благодаті Ісуса для особистих змін. І від того, наскільки ці зміни проявляються у ваших словах, вчинках і ділах любові, залежить, чи приваблюєте ви свого чоловіка до Христа, а чи продовжуєте бути серйозною

перешкодою для його навернення (2 Кор. 2:16).

Нехай Божа любов вчить вас, як любити чоловіка. Це може бути саме тим фактором, який в підсумку Бог використає для спасіння вашого чоловіка.

Продовжуйте жити свою віру

Будь-який шлюб подібний більше до марафону, ніж до спринтерського забігу. Це особливо справедливо до тих випадків, коли один із подружжя не вірить в Христа.

Тому дуже важливо жити свою душу і дух правильною поживою. Бо інакше буде легко здатися, коли ваш чоловік вперто не приймає вашу віру.

Коли Ісус був на землі, Він регулярно зустрічався на самоті з Небесним Отцем. І ви також потребуєте цього. Навіть якщо у вас нема можливості відвідувати зібрання церкви на тиждень — знайдіть можливість залишатися на зв'язку з іншими віруючими, а головне — з Богом.

Інвестуйте час в Боже Слово і молитву. Ви відповідалі за свою душу і за те, чим ви наповнюєте її, незалежно від того, що ваш чоловік зробив чи не зробив.

Зауважуйте Божу роботу в житті свого чоловіка

Бог любить вашого чоловіка більше за вас. Він працює над тим, щоб наблизити його до Себе.

Він краще за вас знає, як завоювати серце вашого чоловіка.

Іноді Бог дозволяє життєвим обставинам наділати людину для того, щоб відчинити двері для Духа Святого; ваше втручання може затягнути цей процес. Тому пильнуйте і будьте мудрими.

Якщо ваш чоловік задає запитання, в простоті, без зверхності відповідайте на них. Розкажіть, якою була ваша дорога до Бога, розкажіть про свої страждання, перемоги, страхи, надії і віру. А якщо Господь покличе ще когось з людей, щоб промовити до вашого чоловіка, — будьте вдячними Йому за це.

Продовжуйте молитися

Молитва працює. Як багато часу це може зайняти? Тільки Господь знає це. І тільки Йому відомі конкретні наслідки. Не вірте брехні, що молитва не працює, тому що ваш чоловік не навіртається до Христа. Надто багато історій доводять зворотнє, та й, окрім того, саме Слово Боже підтверджує це.

Тому продовжуйте молитися — чи то сім днів, чи 70 років. Моліться за себе — за свій характер, за зростання в мудрості, за відвагу і наполегливість. Благайте Бога, щоб Він безперестанку показував вам, як любити. Моліться за свій шлюб — за зв'язок між вами. Моліться, щоб Дух Святий ніколи не припиняв Свою роботу в серці вашого чоловіка.

ieshua.org.

№ 3 (150) Виходить щомісяця
БЕРЕЗЕНЬ 2017 р.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1; тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21 E-mail: dobry.samar@gmail.com

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Віталій Петрашук;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 2600200007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726